

Ewald Frank

05. 07. 1987, 10:00, Krefeld, Nemecko

vysielané 16. 01. 2021

Téma: Ján 14 a 16: „Ja sa vrátim!“

Dnes je to len skúška (preklad vo francúzštine spredu). Nebudeme to tak robiť vždy. Chceme raz vidieť, ako to pôjde, a budeme si veľmi ceníť váš úsudok. Jediná myšlienka, ktorú máme, je táto: chceme slúžiť čo najväčšiemu počtu ľudí. A máme veľmi veľký podiel ľudí hovoriacich francúzskym jazykom. V Afrike je niekoľko krajín, kde sú veľmi veľké zhromaždenia. Už sme vám o tom hovorili, tam je tri-, štyri-, päť- alebo osemtisíc ľudí normálny počet, keď tam prídeme kázať, a myšlienka, ktorá nás poháňa, je slúžiť aj týmto ľuďom.

Máme už mnoho kázaní vo francúzskom jazyku, ale máme aj veľa názorov na tieto kázania. Dúfali sme, že sa všetko vyjasní podľa Slova Písma, že všetky tajomstvá sú zjavené, a zistili sme, že sa opäť objavilo veľa nejasností, že prišlo veľa zmätku a nových rozdelení. Predtým to bolo z dôvodu Slova, teraz ide o kázania, o zvesť. A viete si predstaviť, že bratia a sestry, ktorí to myslia úprimne, chcú jednoducho vedieť, čo je naozaj správne.

A teraz by si niekto mohol myslieť: „Kto si chce dodať autoritu, aby povedal, že to, čo sa tu teraz káže, je záväzné a je to pravda?“ Táto autorita nepochádza od nás, pochádza od Boha, pochádza z Božieho Slova. A preto je to Božská autorita, a preto je to, čo hovorí Božie Slovo, pre nás záväzné. Milosť, ktorú sme dostali, je jednoducho mimoriadna. Nemôžeme nájsť slová, ktorými by sme to vhodne opísali. Nemáme však žiadne učenie, ktoré by sme museli obhajovať, ani žiadne špeciálne vedomosti, ktoré by sme museli nejakým spôsobom zdôvodňovať. Úplne slobodne môžeme pred Božou tvárou zvestovať celú Božiu radu. Máme len jednu povinnosť, a to voči Bohu. Chceme obstať pred ním. O to teraz ide – priviesť Cirkev do stavu pripravenosti na stretnutie s Pánom. A pri tom je nutné, aby sme odložili svoje vlastné myšlienky a verili tak, ako hovorí Písmo.

Viem, že existujú ľudia, ktorí postavili slovo brata Branhamu nad Slovo Písma. Mám pritom na mysli najmä jedného muža, ktorý dosiahol najväčší pozemský úspech spomedzi všetkých, ktorých poznám. Jeho zhromaždení sa zúčastňovali davy, ktoré mali viac ako 100 000 ľudí. A on jedného dňa povedal: „Slovo brata Branhamu stojí

vyššie ako Slovo Písma.“ A to bol začiatok konca. Odtiaľ to už išlo len z kopca. Takto to nemôže byť.

Raz sa brat Branham pomýlil a namiesto 7 000 povedal 700. Je napísané, že Boh za dní Eliáša povedal: **„A ponechal som v Izraelovi sedem tisíc, všetko to kolená, ktoré sa nesklonili Bálovi...“** [1Kra 19:18] Brat Branham skutočne povedal, že Boh si ponechal 700. A potom tento muž povedal: „To je zjavenie.“

Chcem sa zdržať svojho názoru o tejto veci, pretože stojím tu vpredu.

Ale existujú ľudia, ktorí stratili rozum a myslia si, že sú múdri. Aj prorok je len človek a prorok je aj kazateľ. A nie všetko musí byť „Takto hovorí Pán“. Ale vždy, keď povie: „Tak hovorí Pán,“ tak to bolo, je a bude „Tak hovorí Pán“!

A Boh nám dal aj túto milosť, aby sme v kázaniach rozlišovali, kedy káže ako kazateľ a kedy hovorí záväzne ako prorok. Možno si povie: „Áno, ale to bude teraz veľmi ťažké, ako to potom človek bude vedieť?“ Tým sa netrápte. Boh tieto starosti zveril nám. Vám stačí čítať Sväté Písmo a všetko s ním porovnať. A potom budete mať pred sebou vždy to „Tak hovorí Pán.“ Všetko, čo je Božie Slovo, je „Takto hovorí Pán.“ A všetko, čo súhlasí s Božím Slovom, už tak či tak súhlasí. A na tom záleží. Musí to byť v súlade s Božím Slovom.

Dnes sa budeme venovať najmä téme príchodu Pána, ktorá je nám všetkým veľmi známa a pre mnohých iných predstavuje veľký problém. Spomenieme niektoré veci, ktoré možno nebudú užitočné pre vás, ale budú užitočné pre ostatných. Kázanie nemusí byť vždy len pre mňa alebo pre teba, môže byť aj pre iných. V každom kázaní sa však určite nájde niečo pre každého.

Chcem čítať najmä z dvoch kapitol Písma, zo 14. a 16. kapitoly Jánovho evanjelia.

V 14. kapitole čítame verše 1-3:

„Nech sa neľaká vaše srdce! Veríte v Boha, verte aj vo mňa. V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám idem pripraviť miesto a keď odídem a pripravím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som Ja, aj vy boli.“ [Jn 14:1-3]

Veľmi jasné Slovo. Nie je potrebný žiadny človek, aby to vykladal. Mocné zaslúbenie, ktorý dal Pán tým svojim. **„Idem vám pripraviť**

miesto. V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. A keď odídem, aby som vám pripravil miesto, potom sa vrátim, aby som vás prijal k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som Ja.“ [Jn 14:1-3]

Z tohto miesta je zrejmé, že Pán vošiel do slávy, do domu svojho Otca a pripravil nám tam miesta. Tam sú pre nás príbytky. Je to tak? Potom dal zasľúbenie: **„Keď pripravím miesto, zas prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som Ja.“** Je aj to jasné? Kde potom budeme, keď pre nás príde? Tam, kde nám pripravil miesto! Určite nie tu na zemi alebo kdekoľvek inde, ale tam. Lebo On odišiel, aby nám tam pripravil miesto. On sa vráti a to je to, na čo čakáme, je to živá nádej v nás. Živá nádej v nás, že On naplní svoje zasľúbenie a že sa vráti, aby nás vzal k sebe.

Budem čítať ďalej v 14. kapitole, 18. verš. To sa týka úplne iného príchodu. Prečítam tri miesta, ktoré sa týkajú úplne iného príchodu. Kapitola 14, verš 18:

„Neopustím vás, aby ste boli sirotami, prídem k vám. Ešte krátku chvíľu, a svet ma viacej neuvidí, ale vy ma uvidíte, lebo Ja žijem, aj vy žiť budete.“

Čítam ďalej, verš 23:

„Ježiš odpovedal a riekol mu: Keď ma niekto miluje, ten bude ostrihať moje Slovo, a môj Otec ho bude milovať, a prídem k nemu a urobíme si u neho príbytok.“

Prečítam ešte jedno miesto, verše 27 a 28:

„Pokoľ vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam; nie tak, ako dáva svet, Ja vám dávam. Nech sa neľaká vaše srdce ani nestrachuje! Počuli ste, že som vám Ja povedal: Idem a zase prídem k vám.“ [Jn 14:18-19, 23, 27-28]

Čítal som tri miesta, ktoré hovoria o Pánovom príchode. O ktorom príchode? O tom, pri ktorom v nás zaujme príbytok. Nie o druhom príchode, pri ktorom nás vezme k sebe do slávy, ale o príchode, keď vo vykúpených zaujme príbytok. A práve tieto miesta sú bratmi nesprávne chápané. Ale aj v tom buďte úprimní k nám, k Bohu a k Slovu. Nie je jasné, o čom to vlastne celé je, o čom to hovorí? Úplne jasné. Ježiš bol stále ešte na zemi – Boh bol nad nami, s nami, a potom mal prísť čas, keď bude môcť byť v nás. A to je zasľúbenie:

„Neopustím vás, aby ste boli sirotami, prídem k vám... [verš 18] ... a prideme k nemu a urobíme si u neho príbytok [verš 23] ... pôjdem a znova prídem k vám. [verš 28]“

Ani jedno z týchto troch miest nehovorí o tom, že nás príde vziať k sebe, ale o tom, že príde, aby si v nás učinil príbytok. Preto mohol Pavol napísať: **„Kristus v nás, nádej slávy.“** [Kol 1:27] Keď chodil ešte po zemi, bol medzi nami. Po tom, čo na Golgote vylial krv, zaplatil za nás cenu a vykúpil nás, odišiel hore. A potom sa vrátil v Duchu, aby zaujal príbytok v tých svojich. Všetko to stojí v tej istej, 14. kapitole. Zaslúbenie, že odíde a pripraví nám miesto v dome svojho Otca a keď ho pripraví, príde si nás vziať domov. To je jedna vec. Ale druhá vec je, že zaslúbil, že v nás bude prebývať. A práve o to teraz ide. Od Letníc Pán zaujímal príbytok vo svojom ľude. Tento príchod je úplne iný. Stalo sa to na Letnici. A ja vám teraz z Biblie ukážem, že Duch Boží bol vyliaty a že pôsobí mnohými spôsobmi. Čítame zo 16. kapitoly Jána od 7. verša:

„No, Ja vám hovorím pravdu, že vám je to užitočné, aby som Ja odišiel. Lebo ak neodídem, Tešiteľ nepríde k vám; ale ak odídem, pošlem ho k vám. A keď On príde, bude usvedčovať svet o hriechu, o spravodlivosti a o súde...“ [Jn 16:7-8]

Odkedy sa to stalo? Od Letníc! Nie sme to my, kto otvára ľuďom oči, nie sme to my, kto ich tiahne, nie – Duch Boží to činí.

Píše sa tu:

„A keď On príde, otvorí svetú oči...“ [podľa nem. prekladu]

Nie tým, ktorí sú už veriaci, ale najprv svetú, aby videli, aby videli, čo Boh vykonal, a prišli k nemu.

„A keď On – Duch, Tešiteľ – príde, bude usvedčovať svet...“

O čom? Píše sa tu o troch veciach:

„... o hriechu, o spravodlivosti, o súde.“

Toto sú tri veci, ktoré Duch v ľuďoch koná. A potom prichádza vysvetlenie vo verši 9:

„O hriechu, že neveria vo mňa...“ [Jn 16:9]

Teda o hriechu nevery. A tu sme pri bode, ktorý brat Branham toľko zdôrazňoval: Nevera je to, čím to všetko začalo. Nevera voči tomu, čo povedal Boh. A tu je napísané:

„Keď príde Duch, otvorí svetu oči...“, prvá vec je „o hriechu“. A potom prichádza vysvetlenie (v Biblii, nie odo mňa), verš 9:

„O hriechu, že neveria vo mňa...“

Vezmime si miesto z Jána 8:

„Ak neuveríte, že Ja som, zomriete vo svojom hriechu.“ [Jn 8:24]

Všimli ste si, ako sa Písmo navzájom zhoduje?

Druhá vec, ktorá sa tu píše... Možno opäť prvá vec:

„... o hriechu, že neveria vo mňa; o spravodlivosti, že odchádzam k Otcovi a odteraz ma už neuvidíte.“ [Jn 16:9-10]

Fyzicky ho už nebolo vidieť. Môžete to preniesť do Lukáša 24, kde vzal svojich učeníkov až do Betánie a potom bol pred ich očami vzatý do neba [Lk 24:51], až ho už viac nevideli. Odvtedy už nič viac nevideli. Ale on povedal:

„Ja som s vami...“ [Mt 28:20]

Povedal tiež:

„... a zase krátku chvíľu, a uvidíte ma...“ [Jn 16:16]

Žiadny rozpor. Všetko má svoju správnosť – už ho viac nevidíme v telesnom tele, ale vidíme ho v Duchu prítomného v zhromaždeniach svätých. Čítame ďalej vo verši 9:

„... o spravodlivosti, že idem k svojmu Otcovi, a už ma viacej neuvidíte...“ [Jn 16:10]

Ešte budem o tom písať. V tej istej kapitole, vo verši 27, sa píše:

„... lebo sám Otec vás má rád, pretože ste vy mňa mali radi a uverili ste, že som Ja vyšiel od Boha.“ [Jn 16:27]

To je to tajomstvo. Nie, že bol vedľa Boha, ale že bol v Bohu a z Boha vyšiel. To je tajomstvo v Jánovi 17 – veriť, že On vyšiel od Boha. Ale už som v angličtine dokončil brožúru a nechcem teraz predbiehať. Ale v Božom Slove sú jednoducho tajomstvá, ktoré sú veľmi dôležité. A z toho človek vidí, či nám Boh niečo zjavil, alebo či sme len uvažovali rozumom. Všetci v tomto čase čítajú Jána 17 a hovoria o tom, že sú jedno. [Jn 17:23] Ale k tomu patrí, že veríme, že Syn vyšiel z Otca. [Jn 17:7-8]

Prečítam vám to. Ján 17:7 a 8:

„A teraz poznali, že všetko, čo si mi dal, je od teba; lebo Slová, ktoré si mi dal, dal som im, a oni prijali a poznali vpravde, že som vyšiel od teba, a uverili, že si ma ty poslal.“ [Jn 17:7-8]

Opakujem: Toto je to tajomstvo: **„že som vyšiel z teba.“** Na počiatku, vo večnosti, bola plnosť Boha ako Ducha a svetla. Z tejto plnosti vyšiel Pán ako Logos, ako Slovo, ako viditeľný prejav neviditeľného Boha. On nebol niekto iný vedľa Boha – On bol Boh, je Boh a bude Bohom naveky. Ale kvôli ľuďom sa musel stať človekom. A tu, ako sme čítali: **„... a oni prijali a poznali vpravde, že som vyšiel od teba...“**

Opakujem: Nie, ako sa bežne učí, že On bol vedľa Boha, že ho Boh len poslal dolu a sledoval, ako trpí. Tak by to nebolo správne. Ak by Boh prevzal všetku zodpovednosť a potom sa sám vyhol utrpeniu, ktoré sám vzal na seba, nebolo by to tak správne. Ak by som mal za niečo prevziať zodpovednosť ja a nechal by som svojho syna, aby za to niesol vinu, a ja by som sa len prizeral, nebolo by to tak správne. Nebolo to tak. Syn je Otec zjavený v ľudskej podobe. A predsa zostal Duchom a bol v nebi a zjavil sa na zemi. Ale tu je tajomstvo:

„... a oni prijali a poznali vpravde, že som vyšiel od teba...“

Jednota teraz na konci môže byť len medzi tými, ktorí veria, ako hovorí Písmo. A ako som povedal, práve o tom píšeme.

Druhou jednotou bude jednota celého sveta. To bude jednota s dohodami. Jednota s Bohom je však jednotou v Duchu – jedno v Slove, všetko jedno – to isté Slovo, ten istý Duch, ten istý život, všetko jedno, rovnaké. A predovšetkým veriť tak, ako hovorí Písmo, veriť, že On vyšiel z Boha. A On hovorí: **„Vráciam sa k Bohu.“**

A keď bol Saul na ceste do Damasku, [Sk 26:13] naozaj ho videl, opäť vo svetle, ktoré svietilo jasnejšie ako slnko na poludnie. A v Damasku svieta slnko dosť jasne, je dosť horúce a dosť jasné. A v tomto svetle bol On jasnejší ako slnko. Boh je svetlo a prebýva v neprístupnom svetle. [1Tm 6:15-16] A predsa sa môže zjaviť, ako chce, kde chce a kedy chce.

Čítajme ďalej v Jánovi 16, verš 11:

„... o súde, že knieža tohoto sveta je odsúdené.“ [Jn 16:11]

Duch mal predsa zjaviť tri veci: ako prvé o hriechu, potom o spravodlivosti a o súde.

„... a to o hriechu preto, že neveria vo mňa; o spravodlivosti, že idem k svojmu Otcovi, a už ma viacej neuvidíte, a o súde, že knieža tohoto sveta je odsúdené.“

Brat Geidatsch v modlitbe vždy používa krásne slová, že satan je porazený a všetka moc pekla je porazená. Verme tomu zo srdca: Satan bol odsúdený! Hlava hada bola rozdrvená! Je to dokonané dielo. Už vám to Duch zjavil? Na prvé dve veci by sme mohli rýchlo prisvedčiť. Tretia však tiež k tomu patrí:

„... o hriechu preto, že neveria vo mňa...“

Tá vec je u nás jasná, my v neho veríme. Veríme, že On je Boží Syn. To bolo jeho označenie tu na zemi. A ak chceme vyháňať diabla, existujú dve formulácie, ktoré musia byť nevyhnutne spojené s tým, keď hovoríme niečo, čo má mať autoritu. Buď „v mene Ježiša Krista Nazaretského,“ alebo „v mene Ježiša Krista, Božieho Syna“. Ak to nepoviem ani jedným z týchto spôsobov, potom je to tak, ako to raz povedal brat Branham: „Ak pôjdete do latinskoamerických krajín, napríklad do Mexika, každý tretí je Ježiš a každá štvrtá je Mária.“ Áno, je to neuveriteľné, ale tam sa všetci volajú Ježiš, dokonca aj muži sa volajú Mária. Je to pre nás nepochopiteľné, ale sú to mená, ktoré sú tam ľuďom dávané.

Ale len jeden sa môže volať tak, ako ho voláme my – v mene Ježiša Krista, Božieho Syna. Ten je len jeden a ten nie je v Mexiku, ten je v nebi a je v našom strede. A je len jeden Ježiš Kristus z Nazareta. Žil jeden Ježiš Sirachov a boli rôzni, rôzni Ježišovia. Ale Ježiš Kristus z Nazareta je len jeden. A v tom spočíva božská autorita, pretože uznávame božský poriadok.

To sme doteraz prežili.

Aj druhú časť:

„... o spravodlivosti, že idem k svojmu Otcovi, a už ma viacej neuvidíte...“

O čo tu išlo? On povedal:

„... ak neodídem, Tešiteľ nepríde k vám...“

On však navrátil Božiemu ľudu spravodlivosť, ospravedlnil nás na Golgote. **„O spravodlivosti, že idem k Otcovi. ... Ak neodídem, Duch nepríde. Ale keď odídem, Duch príde.“** Rozumiete tomu? Je to úplne jasné.

Vezmime si však, prosím, k srdcu aj tretiu časť:

„... o súde, že knieža tohoto sveta je odsúdené.“

Tento satan, starý had, bol odsúdený, aby sme my mohli byť ospravedlnení. Aj za to sme Bohu vďační. Pán hovorí vo verši 12:

„Ešte by som vám mal mnoho čo povedať, ale teraz nemôžete zniesť. Ale keď príde On, ten Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy; lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť všetko, čokoľvek počuje, aj budúce veci vám bude zvestovať. Ten ma oslávi, pretože z môjho vezme a bude zvestovať vám. Všetko, čo má Otec, je moje; preto som povedal, že z môjho vezme a bude zvestovať vám.“ [Jn 16:12-15]

Aj o tom brat Branham tak krásne povedal:

„Všetko, čo bolo v Bohu, sa vlialo do Krista. Všetko, čo bolo v Kristovi, sa vlialo do Cirkvi.“

Úplne jedno s Bohom. Kiež by sa nám podarilo dosiahnuť túto božskú jednotu, žeby sme mohli odložiť všetko, čo nám stojí v ceste. Väčšinou sú to pozemské veci, ktoré stoja v ceste duchovným. Mali by sme si uvedomiť, že duchovné veci sú dôležitejšie, hľadiť ponad pozemské veci a pokračovať na ceste s Bohom.

V tomto preberaní Slova si teraz všimneme nasledujúce: Jedno zaslúbenie sa týka návratu Ježiša Krista, keď sa skončí čas milosti a On nás vezme svoj domov do svojej slávy, kde má pre nás pripravené miesto, do domu svojho Otca. A tu sa na iných biblických miestach hovorí o tom, že chcel opäť prísť. Ale to bolo ešte vtedy, keď putoval po zemi, ešte pred ukrižovaním. A v deň Letníc prišiel znova, aby vo veriacich zaujal príbytok.

Od Letníc to platí, od Letníc Boží Duch usvedčuje svet, od Letníc Boží Duch pôsobí.

Ale keď tu Pán hovorí: **„Neopustím vás, aby ste boli sirotami, prídem k vám...“** a keď hovorí: **„... urobíme si u neho príbytok...“** a opäť: **„Idem a zase prídem k vám...“** [Jn 14:18, 23, 28], veľmi dobre tomu rozumieme.

On šiel, obetoval krv na oltári, vstúpil do Božej svätyne ako verný veľkňaz, aby uskutočnil večné vykúpenie. Bolo potrebné, aby bola vyliata krv mohla obetovaná na zľutovnici. [Žd 9:11-12] Veľkňaz predsa nemohol vstúpiť do svätyne bez krvi. [Žd 9:7] Krv bola zmierením. Krv bola odpustením. V krvi bol život.

A teraz bol ten život voľný, aby sa potom vrátil na vykúpený krvou zástup. To je celé tajomstvo – Kristus teraz v nás, nádej slávy. A predsa sa vráti, ako zasľúbil, s veľkou mocou a slávou.

Teraz v krátkosti prečítame ešte ďalšie miesta, obzvlášť miesto to Zjavenia 10. Existuje mnoho, mnoho miest, ktoré hovoria o tom, že sa Pán vráti, ale ja chcem zdôrazniť toto a o chvíľu uvidíte prečo. Zjavenie Jána, kapitola 10, verš 1:

„A videl som iného anjela silného, zostupujúceho z neba, odiateho oblakom, a na jeho hlave bola dúha, a jeho tvár bola ako slnce, a jeho nohy ako ohnivé stĺpy. A vo svojej ruke mal otvorenú knižku. A svoju pravú nohu položil na more a ľavú na zem a skríkol veľkým hlasom, ako keď reve lev. A keď skríkol, prehovorilo sedem hromov svoje hlasy. A keď dohovorilo sedem hromov svoje hlasy, chcel som písať. Ale som počul hlas z neba, ktorý mi hovoril: Zapečať to, čo hovorilo sedem hromov, a nepíš toho!“

To, čo teraz poviem, hovorím kvôli tým, ktorí majú s týmto biblickým miestom problém. Nehovorím to z kritiky a už vôbec nie povýšene. Hovorím to preto, aby som pomohol. Všetkým tým, ktorí tvrdia, že Pán Ježiš sa už vrátil, a odvolávajú sa na toto biblické miesto v súvislosti s 28. februárom 1963, keď Pán zostúpil v oblaku, a tvrdia, že to bolo naplnenie Zjavenia 10, by som chcel povedať nasledovné, a to s konečnou autoritou Božieho Slova: Počujte, čo je tu napísané: Anjel, ktorý tu zostúpil, držal v ruke otvorenú knihu. 28. februára 1963 ešte nebola otvorená žiadna kniha. Bolo to len oznámenie, príkaz, že brat Branham sa má vrátiť do Jeffersonville, aby mohli byť pečate vôbec otvorené. Súhlasí to? Je to pravda?! Ako môžu teda tvrdiť, že to bolo naplnenie, keď tu je už kniha otvorená? Takže to musí byť po otvorení pečatí. Ak On tam, keď sa objavil v oblaku, ešte len dal príkaz, oznámil, že sa to stane, ako sa to teda už mohlo stať? Vylúčené! Boží poriadok zostáva platný naveky!

Môžem vám to prečítať z 5. kapitoly Zjavenia Jána a prosím, pamätajte na to – tu, na tomto mieste, v celej Afrike, na celom svete, všade tam, kde zaznie toto kázanie: Práve preto, že v srdci nesieme Božiu lásku, neodsudzujeme, ale chceme pomôcť. To je naša úloha – pomáhať Božím Slovom.

Opakujem: keď sa Pán zjavil v oblaku, vôbec nemal v ruke knihu, ani otvorenú, ani zatvorenú. Vôbec sa nedotkol zeme. Bol v oblaku. Brat Branham opísal výšku oblaku. Tam mu bolo povedané: **„Vráť sa do**

Jeffersonville, lebo prišiel čas otvoriť pečate.“ Je to pravda? Stopercentná pravda! Keby som povedal „Tak hovorí Pán,“ neurobil by som žiadnu chybu. Božie Slovo je isté! Človek však musí byť určený k tomu, aby ho rozdával. A keď pomyslím na to, že tí bratia boli v tom čase ešte v plienkach a vôbec neboli veriaci, a potom tvrdia, že Pán už vtedy prišiel... A oni sú potom vraj pri tom, hoci v tom čase ešte vôbec neboli veriaci. A potom tvrdia, že čas milosti sa vtedy skončil. Ale zrejme nie pre nich, nie pre nich, pre nich je asi vždy dostatok milosti, aj keď je pre ostatných koniec.

Nie! Takto nie! Takto to nejde! V 5. kapitole Zjavenia, jednej z najmocnejších kapitol v Svätom Písme, vyvýšenej, vznešenej nad každú mieru. Píše sa v ňom:

„A videl som na pravici sediaceho na tróne knihu, popísanú zvnútra i zozadu, zapečatenú siedmimi pečatami. A videl som silného anjela, ktorý hlásal veľikým hlasom: Kto je hoden otvoriť knihu a zrušiť jej pečate?“ [Zj 5:1-3]

Kniha bola stále zatvorená, zapečatená siedmimi pečatami. Ako teda mohla byť otvorená? V Zjavení 10 je to otvorená kniha. Ale tu je to ešte stále zatvorená kniha, je to ešte pred otvorením pečatí. Otázka znela:

„Kto je hoden otvoriť knihu a zrušiť jej pečate? A nikto nemohol na nebi ani na zemi ani pod zemou otvoriť knihu ani nazrieť do nej.“

Ide mi tu hlavne o jednu myšlienku, ktorú by som chcel odovzdať všetkým bratom a sestrám, aby sme im pomohli, poslúžili z lásky. Opakujem: Keď 28. februára 1963 zostúpil oblak, bolo to oznámenie, že majú byť otvorené pečate. Ale kniha bola ešte stále zatvorená, stále zapečatená. A Pán sa tam nezjavil s otvorenou knihou, nevstúpil na zem ani na more, nezareval ako revúci lev, a už vôbec nezaznelo sedem hromov. Celý kontext tam nebol naplnený. Ale krásne je, že keď Boh naozaj niečo koná, všetko sa naplní, a to do posledného písmena. Potom to nie je myšlienka, ale skutočnosť. Ak tomu dokážeme veriť a zo srdca to prijať...

Ľudia hovoria: „Pán prišiel“ a tvrdia to zo všetkých síl. A predhadzujú nám, že sme to zmeškali, že sme nepoznali, že Pán prišiel.

Chcem vám povedať toto: Už som to povedal niekoľkokrát: Nič, čo koná Boh, nie je prázdne učenie, je to skutočnosť. Keď sa Ježiš vráti, aby vzal tých svojich domov, bude to skutočnosť. Keď sa potom zjaví,

ako sa píše v Zjavení 10, bude to skutočnosť. Nie je potrebné, aby to nejaký človek vykladal. Potom sa stane to, o čom tu je reč.

Vráťme sa k Zjaveniu 5. Verš 4 hovorí:

„A ja som veľmi plakal, že sa nikto nenašiel hoden otvoriť a prečítať knihu ani nazrieť do nej. A jeden zo starcov mi povedal: Neplač! Hľa, zvíťazil lev z pokolenia Júdovho, koreň Dávidov, aby otvoril knihu a zrušil jej sedem pečatí.“ [Zj 5:4-5]

Baránok a potom Lev – Vykupiteľ a Kráľ. Pre nás Vykupiteľ, v Tisícročnom kráľovstve bude kráľom. Baránok Boží, ktorý sňal hriech sveta [Jn 1:29], a Lev z Júdovho kmeňa, ktorý bude v ten deň revať a zem sa bude triasť pred jeho hlasom. Bude revať, ako sa píše v Zjavení 10, ale to sa ešte len stane.

Porozumeli sme tomu doteraz? Ak to pochopíme my, pochopia to aj všetci ostatní. Keď Pán dáva zasľúbenie: **„Krátku chvíľu, a neuvidíte ma, a zase krátku chvíľu, a uvidíte ma. ... Idem a zase prídem k vám.“** [Jn 16:16, 14:28] **„Ja som s vami...“** [Mt 28:20] a **„budem vo vás...“** [2Kor 6:16], potom je to jedna vec, totiž zaujať vo veriacich prítok.

Ale keď dal zasľúbenie: **„... idem pripraviť miesto a keď odídem a pripravím vám miesto, prídem zase a pobriem si vás k sebe, aby ste tam, kde som Ja, aj vy boli.“** [Jn 14:2-3]

Dnes je On s nami, potom budeme my s ním. Je to tak? To je Sväté Písmo. A ešte sa pozrieme na všetky ostatné príchody Pána. Všetko má svoje miesto. A to, čo je v súvislosti s ním napísané, sa stane. To sa naplní.

Som Bohu veľmi vďačný za absolútnu jasnosť jeho Slova. Nie je tu vôbec nič, čo by bolo treba hádať. Je to až príliš jasné. Hlupák nemôže zabľúdiť. Boh učinil cestu, vysokú cestu, ako zasľúbil v Izaiášovi 35. [Iz 35:8] Bezbožní po nej chodiť nebudú. To nejde. Je určená len pre vykúpených. Tak sa to píše v Izaiášovi 35, že je určená len pre vykúpených.

Nechcem tým teraz nikoho zraníť, ale aj tak to chcem povedať: je veľa ľudí, ktorí Boha neprežili. Je veľa ľudí, ktorí obdivujú, čo Boh vykonal, ktorí o tom hovoria, diskutujú, bez toho, aby mali osobné spojenie k Bohu, bez toho, aby Boha prežili. A v tom spočíva veľká núdza. Preto sa objavuje tak mnoho vysokomyseľnosti, toľko svojhlavosti a všetkých vecí, ktoré stále znovu prichádzajú. Ak čakáme na konečné Božie hnutie, tak to nie je len učenie. Ako chceme poučovať

hriešnikov? Ako chceme ľudí, ktorí nie sú obnovení, naplniť novým vínom? Verím, že Boh na konci vykoná úplné dielo, že ľudia budú vnútorne uchvátení, prežijú pravé obrátenie, budú uvedení do obecnstva s Bohom a že sa podriadia vedeniu Ducha, že skoncuujú s vlastnými cestami, s vlastnými myšlienkami a že budú schopní ísť Božou cestou.

Veľmi jasné pre všetkých, ktorým to Boh zjavil. Na Letnice Pán prišiel, aby zaujal príbytok a my sme boli spolu s ním vzkriesení k novému životu. To však ešte nebolo prvé vzkriesenie, ktoré sa uskutoční pri návrate Ježiša Krista. Na všetky tieto veci treba hľadiť správnym spôsobom. Niektorí tvrdia, že prvé vzkriesenie sa stalo spolu so znovuzrozením. To bolo vzkriesenie – s Kristom, ale nebolo to všeobecné prvé vzkriesenie, pri ktorom si smrteľnosť oblieka nesmrteľnosť a porušenosť neporušenosť, ale bol to nový život, ktorý do nás Boh vložil.

Prečítam vám to zo 6. kapitoly listu Rimanom. Tu to stojí napísané.

Mimochodom, bolo mi oznámené, že niektorí bratia a sestry by sa chceli dať pokrstiť, takže si myslím, že je správne, ak sa tomu na chvíľu venujeme. List Rimanom 6. kapitola, od 3. verša:

„Alebo či neviete, že všetci, ktorí sme pokrstení v Krista Ježiša, pokrstení sme v jeho smrť? Pohrobení sme tedy s ním skrze krst v smrť, aby sme, ako Kristus vstal z mŕtvych slávou Otcovou, tak aj my chodili v novote života. Lebo ak sme sa stali spolusrastlými podobnosťou jeho smrti, ale takými aj podobnosťou vzkriesenia budeme...” [Rm 6:3-5]

Taktiež veľmi jasné Slovo. Na jednej strane zomreli s Kristom, boli s ním pochovaní a s ním vstali z mŕtvych k novému životu. A na druhej strane čítame: **„... takými aj podobnosťou vzkriesenia budeme...”** Všetko má svoje miesto. Sme ukrižovaní s Kristom, zomreli sme s ním [Gl 2:20] a krstom symbolizujeme, že sme s ním nechali pochovať. Pozemsky sa pochovávajú len ľudia, ktorí zomreli. Ak by ste chceli pochovať polomŕtveho človeka, klopali by na veko rakvy. Viem o jednom meste, povedala mi to sama tá lekárka v Nemecku, kde muž klopali na veko rakvy. A táto lekárka sa dostala na súd, pretože sa to stalo na verejnosti, a to sa nemalo stať.

Ak sme zomreli s Kristom, skutočne zomreli, čo to znamená? Skutočne zomreli sami sebe, zomreli tomu, čo nás zasahuje, zomreli

svetu, aby sme žili s Bohom a pre Boha, aby sme mohli s pravdivosťou povedať:

„Teraz už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.“ [Gl 2:20]

Zomrel s ním, zomrel sám sebe. **„Teraz už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.“** On plní svoju vôľu a my mu stojíme k dispozícii. Ale to, že som mŕtvy, ešte neznamená, že som mŕtvy na zemi v tomto tele. Stále žijem v tele, hoci duchovne som tomuto svetu zomrel. Presne tak to je aj so vzkriesením – toto pozemské telo ešte nosíme so sebou, ale keď príde vzkriesenie, porušiteľné si oblečie neporušiteľnosť a smrteľné si oblečie nesmrteľnosť a my budeme premenení [1Kor 15:51-54]. Všetko na svojom mieste, v správnom kontexte, vo svetle Biblie a ako skúsenosť, prežitie.

Aké krásne, aké krásne je nájsť u Boha milosť. Aké krásne je vedieť, že nám naozaj jasne a zreteľne zjavuje svoje Slovo. Viem, že sme si to nezaslúžili, ale to vieme všetci. Som si istý, že nie som jediný, všetci to vieme. Z milosti sme boli spasení, z milosti sme sa stali veriacimi, z milosti sme spoznali Pána, z milosti sme spoznali zvest tejto hodiny. Z milosti sme nič nepridali, z milosti sme nič neodňali, z milosti sme to vrátili do Svätého Písma a uviedli veci do súvislostí, do ktorých to všetko patrí. Nie je to naša zásluha, ale Božia milosť.

A s veľmi pohnutým srdcom myslím na posledný verš, kde je to napísané, asi v 1. Mojžišovej 6, 7 alebo 8, kde je napísané:

„A Noach učinil všetko tak, ako mu prikázal Boh; tak učinil.“ [1M 6:22]

To je moja túžba – všetko činiť presne podľa Pánovho Slova. Táto túžba je vo mne tak hlboko zakorenená, že sa stala súčasťou mňa samého. Ak chceme pred Bohom obstať, aby nám odpovedal a potvrdil nás, musíme sa riadiť jeho Slovom. Ak sa to nedeje podľa Jeho Slova, nie je On za to zodpovedný, nepotvrdí to a neodpovie. Koľkokrát brat Branham povedal, ako povedal Eliáš:

„... nech sa dnes pozná, že si ty Boh Izraelovi, a ja že som tvoj služobník a že všetko toto učinil som tvojím Slovom.“ [1Kra 18:36]

Že som to urobil podľa tvojho Slova! Ak chceme prežiť posledné kolo s Bohom, je absolútne nevyhnutné, aby sme všetko usporiadali podľa jeho Slova. Boh je Boh poriadku [1Kor 14:33]. Poriadok neznamená, že v Cirkvi spíme a nepovieme ani Amen. Taký môže byť poriadok podľa človeka. Ale Božský poriadok je tam, kde je všetko

usporiadané podľa Božieho Slova. Aj tam možné povedať Amen a Haleluja. Je to totiž milosť, čo sme s Bohom prežili.

Vám, ktorí chcete byť pokrstení: Máme tu možnosť, vždy môžeme krstiť a veríme, že by malo byť krstené tak biblicky, ako je to len možné. A v Svätom Písme stojí:

„A rozkázal vozu, aby postál, a zišli obidvaja do vody, Filip aj eunúch, a pokrstil ho.“ [Sk 8:38]

Ak sa má krstiť, musí byť možnosť ponoriť. Už som raz roztrhal fotografie z krstu, a to z jednoduchého dôvodu: Krstiteľ na nich mal nohavice vyhrnuté po kolená a potom šiel len tak hlboko do vody a krstných toľko tlačil, až kým sa napokon nedostali nejak pod vodu. Bol som rozhnevaný. Najradšej by som tomu človeku „pokrstil“ hlavu.

Sú to ľudia, ktorí jednoducho nevedia, čo robia. Krst je posvätný akt. Je to Pánovo prikázanie. Nie je to komédia alebo divadlo, nie, Pán to prikázal! A náš Pán sám šiel k Jánovi do Jordánu a dal sa od neho pokrstiť. A je napísané: **„Modlil sa a otvorili sa nebesia.“** [Mt 3:13, 16] Človeka musí byť možné ponoriť. Musí byť možné ponoriť, pochovať, čím hlbšie, tým lepšie. To je biblický krst.

Ako som práve povedal, keď sa niečo nerobí biblicky, všetko sa vo mne krčovito sťahuje. Je to trápenie v mojom srdci pre Božiu vec.

Počuli sme Pánovo Slovo. Musíme ho len poslúchať. Verím, že budú pokrstení aj bratia a sestry z Belgicka. Možno to bude hneď po tejto bohoslužbe alebo pred, alebo počas popoludňajšej bohoslužby. Brat Russ hovorí, že hneď po tejto bohoslužbe. Som si istý, že Boh nás všetkých požehná. Sme veľmi vďační za vás všetkých a za Slovo, za úplne všetko, čo Boh už vykonal a čo ešte konať bude.

Boh ešte neskončil, ale dielo, ktoré započal, dokončí ku dňu príchodu Ježiša Krista, nášho Pána, a na samom konci bude jedna Cirkev, bez škvrny a vrásky [Ef 5:27], jedno s ním, jedno medzi sebou, On v nás a my v ňom, plne jedno – v božskej láske, v Slove: **„Jeden Pán, jedna viera, jeden krst.“** [Ef 4:5] Všetci jedno v Bohu, našom Pánovi. Rozumieme tomu? Pán zaslúbil, že sa vráti, aby v nás zaujal príbytok. To sa deje vo všetkých veriacich od Letníc. On všetkým veriacim zaslúbil:

„Idem vám pripraviť miesto ... v dome môjho Otca je mnoho príbytkov. A keď ich pripravím, prídem znova, aby som vás vzal k sebe, aby ste boli tam, kde som Ja.“ [Jn 14:2-3]

Teraz je s nami až do konca sveta, a keď príde koniec sveta, vezme nás k sebe a my budeme s ním. Haleluja! Chvála jeho svätému menu! Amen. Povstaňme a modlime sa.

Nebeský Otče, z celého srdca Ti ďakujeme za tvoje drahé a sväté Slovo. Mohli by sme Bibliu bozkať. Milujeme tvoje Slovo, je živé, vzácne, dáva svetlo, jasnosť, život.

Pane, z celého srdca Ti ďakujeme, že si pre nás zachoval Bibliu a dal si nám jasnosť. Prosíme sa za všetkých bratov a sestry, ktorí sa dostali do núdze a stali sa obeťami rôznych výkladov. Vytrhni ich z toho, daj im skrze svoje Slovo a svojho Ducha jasnosť! Môj Pane, skoncuuj s vplyvom satana. Amen. A upevni, Pane, svoje kráľovstvo medzi svojím ľudom.

Požehnajte aj tých, ktorí sa chcú dať pokrstiť. Z celého srdca Ti ďakujeme za to, že ešte stále hovoríš, že sú ľudia ochotní kráčať po biblickej ceste. Tebe, živému Bohu, ďakujeme za všetko v drahom mene Ježiša, v mene Ježiša Krista Nazaretského, v mene Ježiša Krista, Božieho Syna. Verný Pane, maj svoju cestu s nami všetkými. Príď ku svojmu právu a požehnaj nás v Ježišovom svätom mene. Amen.